

متن پرسش

سلام و عرض ادب: راستش استاد یه چالش بزرگ هست توی جامعه به اسم اینکه چراغی که به خونه رواست به مسجد حرومه و با این استدلال کمک های ایران به لبنان و سوریه و... رو محکوم میکنن! با دیدن فقر وحشتناک مردم سیستان بلوچستان بعد از سیل پارسال خود منم تعجب کردم که چطور اینها حداقل ترینهای زندگی رو هم ندارند. تا حالا جدای از توجیه اخلاقی مبنی بر کمک رسانی به نیازمندان در همه جای جهان که فاکتور اسلام هست توجیه مسلم سیاسی برای من سنگر سازی در سراسر مراکز مسلمان ها برای ایجاد ترس نسبت به دشمن بود و هست و نعمت خدا حتی میدونستم که پراکندگی مناطق تا لبنان و فلسطین دور هم هست و تهدید جدی برای دشمن هستند. ولی استاد چرا داخل کشور به این نحو هستش؟! میدونم فقیر همیشه هست و گاهی حتی شناخته نمیشن ولی منطقه فقیر نشین تعجب!!! گاهی خودم رو مجاب می‌کنم که شخصیت و سبک زندگی بعضی مطابق آنچه هست که الان هستند همانطور که چه بسیار پولدارهایی که از فقرا سخت تر زندگی می‌کنند یا اینکه اسلام در موقع حرج پیشنهاد هجرت داده است و ماندن در شرایط سخت و تدبیر نکردن از رخوت خود افراد هست و گاهی حتی بیماری روحی و تعصب های قومیتی. اما استاد به استناد سخن امام علی (ع) که خودش را نزدیک آتش می‌برد و از آتش جهنم به خدا پناه می‌برد که چرا متوجه فقر اون زن نشده و به استناد اینکه شما خودتون می‌گید حقوق همه ی افراد به انسانیتش سر جای خود هست حتی کافر، آیا نباید فضای جامعه طوری باشد که تجمع فقر یکجا دیده نشود و حتی اگر خودشون باعث فقر خودشون هستند چون خلق خداوند هستند یارانه ی ثابت مردمی به سمت آنها سرازیر باشه تا اتهام از مسلمان و کشور مسلمان برداشته بشه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور که متوجه هستید روحیه‌ی اشرافی‌گری که متأسفانه در بعضی از مسئولان و مردم هست؛ آنچنان چشم‌شان را به مردم شهرهای بزرگ مشغول کرده که از یاد مردم آن دیارها رفته‌اند و البته هر اندازه انقلاب اسلامی از دست جریان‌های سیاسی اشرافی آزاد شود، انقلاب اسلامی بهتر می‌تواند وظیفه ی خود را نسبت به محرومین انجام دهد ولی نحوه‌ی توجه ما به لبنان و سوریه از جنس دیگری است. اتفاقاً در همین راستاست که معنای حضور جهانی و منطقه‌ای ایران شکل می‌گیرد تا ما به عنوان یک ایران بمانیم و اسیر برنامه‌های جهان استکباری نشویم. تازه در آن شرایط است که می‌توانیم برای مردم خود تصمیم بگیریم و لذا اگر کوتاه بیاییم و حضور خود در منطقه

را فراموش کنیم، دشمنانند که برای ما تصمیم خواهند گرفت و مناطق فقیرنشین ما صد چندان
می‌شود. موفق باشید